

18. května 1996

Život s hudbou

Největší houslista našeho století Yehudi Menuhin se narodil v New Yorku, kde také nastoupil svou hudební dráhu už jako pětiletý. Jako osmiletý měl první veřejné vystoupení a jako jedenáctiletý triumfoval v Carnegie Hall.

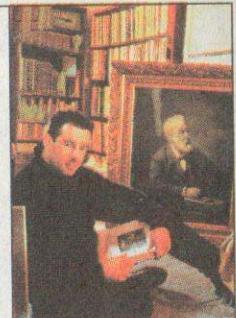
Strana III

Břemeno předků

Žít ve stínu slavných není až tak snadné, jak by si člověk myslí. Jméno zavazuje i svazuje ruce. A tak například potomci Julese Verna, hraběte von Zeppelina, Gándhího nebo Kryštofa Kolumba museli tvrdě pracovat, aby si vydobyla své místo na slunci.

Strana VI

Nejen školní děti, ale ani dospělí obyvatelé Ostravy většinou nemají tušení, že poblíž nákupního střediska MANA (bývalá Volha) procházejí místem poválečného utrpení a hrůzy.

Vědomí souvislostí

Napsal jsem několik knížek o válečných zločinech německých okupantů a jsem přesvědčen, že nikdy toho o nich nebude napsáno dost. Stále je třeba opakovat, hlavně novým generacím, jimž chybí ona varovná válečná zkušenosť, že českému národu hrozilo vyhubení a zčásti poněmčení, že jediné válečná porážka Německa zabránila realizaci přichystaných genocidních plánů. Nelze zapomenout, že právě zničení demokratického Československa, k němuž vedly přispěli tehdejší naši němečtí spoluobčané oslepění nacistickou ideologií, předznamenalo hrůzy světové války. Oslabení demokratických složek společnosti válkou a okupací snížilo pak její odolnost i vůči nově, poválečné totalitě.

Ti, kdož vyvolali tuto zkázu, měli být za své činy po zásluze potrestáni. Jejich vina byla sice vážena před soudy a vítězné mocnosti rozhodly o odsunu. Zdaleka ne všichni zločinci byli však spravedlivě potrestáni, nedošlo k rádnemu odškodnění utrpěných křivd, ba dokonce i na projev omluvy a účinné lítosti z německé strany se dosud čeká.

To všechno jsem měl na paměti při psaní následující „historické reportáže“ o událostech v ostravském táboře „Hanke“, o nichž jsem ani jako historik, zabývající se tímto déjinám období skoro nic nevěděl. Pokládám však za svou povinnost vypovědět, co se nám podařilo zjistit. Je totiž absurdní, že oběťmi násilí nebyli zločinci z gestapa ani jiní význační nacisté, ti se většinou doškali soudních trestů a odsunu a v klidu dožili stáří. Zrovna tak je absurdní, že vykonavatelé této samozvané „spravedlnosti“ nebyli třeba bývalí vězni koncentračních táborů, u nichž by snad mohla vzplanout touha po osobní odpлатě za utrpěná příkoří. Nešlo ani o „revoluční“ opojení z nabyté svobody, ještě čpící v bojích prolitou krví, k těm událostem totiž došlo až hluboko v zázemí a dosti dlouho v míru.

Je důležité vědět, že se to stalo.

MEČISLAV BORÁK

Nádražní ulice patří v Ostravě k těm nejrůznějším. S výjimkou nejstarších rodáků však sotva kdysi tuší, že téměř naproti téžní věži Jindřišky, v těsné blízkosti nákupního střediska nedávné Volhy bylo kdysi pod číslem 75 skladisté zaslatelské firmy Hanke. Dnes je tu malé parkoviště a několik nově postavených obytných domů. Ale těsně po válce to bylo místo strachu a bezuzdného teroru, jaký snad ani dějiny tohoto města nepamatují.

Svědkové oněch událostí jsou už dávno mrtví nebo žijí daleko v cizině, případně mají své pádné důvody k tomu, aby mlčeli. Teprve zcela nedávno byly v archivu ministerstva vnitra nalezeny vyšetřovací spisy bývalé státní bezpečnosti, jež obsahují i výslechové protokoly a svědecké výpovědi všech hlavních aktérů tohoto případu. Už v době svého vzniku byly tyto spisy přísně utajované, tak jako po celou půlku století. Už se ani nevědělo, že by se mohly ještě někdy najít. Právě z nich jsme čerpali většinu podkladů pro tento článek.

„Nepřistojnosti“ v Ostravě

S odstupem zhruba dvou let od událostí, 20. září 1947, poslal předseda Zemského úřadovny státní bezpečnosti v Ostravě dr. Lumír Kroček svým nadřízeným na ministerstvo vnitra v Praze zprávu pod označením „Internáční tábor Hanke v Ostravě - nepřistojnosti“. Shrnuje v ní vše podstatné:

„V revolučních dnech ihned po osvobození byli ve skladisti firmy Hanke v Ostravě soustředěni zajištění Němců, většinou příslušníci nacistických organizací. Záhy po zřízení tohoto internačního střediska docházelo tam k hromadným úmrťům internovaných. Většina těchto úmrť nastala za podezřelých okolností. Celkový počet zemřelých v tomto táboře dosáhl čísla 234. Mezi osobami zemřelými za podezřelých okolností je také František Šedina z Ostravy, který byl české národnosti a bydlel se svou rodinou v domku na nádvoří tábora Hanke.“

Předběžným vyšetřováním případu bylo zjištěno, že v tomto internačním středisku měly být prováděny hromadné popravy internovaných a že věznění - muži i ženy - byli nelidsky týráni. Tábor se stal záhy postrachem nejen vězněných Němců, ale i okolního obyvatelstva. (...)

Po zrušení tábora „Hanke“ začal se zmíněnými událostmi zabývat ostravský tisk. V článcích bylo poukazováno na množství podezřelých úmrť Němců v tomto táboře, na jejich týráni a na to, že pachatelé těchto násilností nebyli pohnáni k odpovědnosti. Veřejné úřady - mezi nimi i ministerstvo vnitra - byly obviňovány z nezájmu a úmyslného nedbání toho, co se v táboře dělo. Zájem tisku v této věci neochabuje a občas se vyskytuje v časopisech článek, pojednávající o táboře „Hanke“, žáda-

MEČISLAV BORÁK

jící přísné vyšetření tohoto případu. Tyto články vyvolávají mezi obyvatelstvem rozruch.

Porevoluční události v táboře „Hanke“ byly příslušními úřady již několikrát vyšetřovány, ale toto vyšetření nedala dosud k žádné likvidaci případu. V zájmu spravedlnosti a důvěry ke státním úřadům a orgánům je nutné, aby případ „Hanke“ byl s urychlením rádně vyšetřen a skoncován.“

Utajené vyšetřování

O zvěrstvtech v táboře „Hanke“ věděli zasvěcení i mimo tábor už v červnu 1945, jak se o tom zmiňuje politik Ota Hora ve svém „Svědectví o puči“. Po konferenci národně socialistických odborářů v Ostravě získal písemné protokoly, které byly doručeny dr. Prokopu Drtinovi a jeho prostřednictvím i prezidentu Benešovi. Příše o tom: „Vic jsem učinit nemohl, neboť parlament ještě neexistoval a uveřejnění určitých fakt v novinách (tj. ve Svobodném slově) by mělo za následek zatýkání a týráni dalších osob... Byli jsme bezmoci. Ministrem vnitra byl komunista. Vše se omlouvalo, revolučním stavem“.

Teprve až začaly fungovat rádné parlamentní orgány, bylo možné donutit bezpečnostní aparát, aby pověděl pravdu. Ministerstvo vnitra začalo teprve v červenci 1947 zjišťovat „porevoluční události v pohraničí“, tedy především násilné činy a zabíjení Němců a osob pokládaných za kolaboranty bezprostředně po válce. První zpráva z Ostravy byla označena za nedostatečnou a na konec se tam vypravila vyšetřovací komise bezpečnostního výboru Ústavodárného Národního shromáždění, aby vše na místě prozkoumala. Jejím předsedou byl dr. B. Bunža za stranu lidovou, členy dr. Kokeš za komunisty, dr. Kácl za národní socialisty a Horváth za Demokratickou stranu (nedostavil se dr. Vaverka za sociální demokraty a Bacílek za slovenské komunisty se omluvil). S komisí přišli i experti - generál Brož a pplk. dr. Vaněk za ministerstvo národní obrany, dr. Šimák za ministerstvo spravedlnosti a dr. Lukeš za ministerstvo vnitra.

K jednání komise byli předvoláni jako svědci tehdejší prozatímní členové stráže Národní bezpečnosti, kteří v táboře konali službu, i někteří z bývalých internovaných, pokud se je podařilo najít. Většinou totiž už byli odsunuti do Německa. Čtyři bývalí vedoucí pracovníci tábora museli být předem zajištěni, neboť pobývali na svobodě, např. Vl. Kusz podle zprávy jako obchodní cestující „většinou nebyvá doma“ Jindřich Veselý z ministerstva vnitra zdůrazňo-

val především: „Tato předběžná opatření provádějte nenápadně, aby širší veřejnost nebyla upozorněna. Tuto zprávu povražděte za přísně tajnou, poněvadž za každou cenu je třeba zabránit zveřejnění připravovaného vyšetřování.“

Večerním pražským rychlíkem dorazila 3. listopadu 1947 komise do Ostravy a následující dva dny se plně věnovala zjišťování pravdy o táboře „Hanke“.

Zřízení tábora

Z obsáhlého zápisu o jednání vyšetřovací komise vyplývá, že internační tábor „Hanke“ vznikl asi 10. května 1945 a až do 13. června 1945, kdy táborovou správu převzaly rádné orgány SNB, v

Prostor někdejší zaslatelské firmy Hanke na Nádražní ulici č. 75, kde v roce 1945 stával pověstný internační tábor.

Snímky Květoslava Víchy

něm docházelo ke svévolným ukrutnostem a zločinům. Skladisté firmy Hanke vybrali pro tábor vedoucí politického oddělení ostravského reditelství Národní bezpečnosti Vladislav Kusz, neboť bylo výhodné položeno blízko fidelitství a kapacity věznic ve městě už dávno nestačila. Tábor byl určen pro osoby německé národnosti, především nacističtí funkcionáři, především příslušníci SA a SS, byli umisťováni do celý č. 6 s

Ostravy

á- betonovou podlahou, ženy s dětmi bydlely ve la stěhovacích vozech na nádvoří. Svědkové se iě shodují, že i na pověstné „šestce“ se hovořilo a- česky - vždyť šlo převážně o místní občany.

“ Od 12. května 1945 byl tábor střežen dozorci o- službou výpomocných členů stráže Národní bez- /a/ pečnosti (způsobem uvádí 12 jmen i s adresami). ru Vedení tábora bylo v rukou Emila Martínka, bý- valého horníka z Hrušova, rodáka z Petřvaldu, s o- administrativou mu pomáhali Josef Jurášek a Klj Ludvík Pieczka, oba dělníci z Vratimova. Všichni y v se po válce dobrovolně přihlásili do výpomocných orgánů bezpečnosti. Nikdo z nich nebyl za okupa- cí v odboji, nikdo z nich nebyl Němci ani věz- něn. O to menší by tedy měli mít důvod k pomsty- chitostí.

Statistika smrti

Soupis osob, které v táborech v té době zemřely, většinou násilnou smrtí, zahrnuje celkem 234 jmen. Rozbořem údajů jsme ovšem zjistili, že ně- která jména byla do soupisu omylem zařazena dvakrát a došlo i k chybám v číslování, takže skutečný počet je 231 zemřelých. Podle místa bydliště pocházeli především z Ostravy a jejích dnešních obvodů (108 osob), z Bohumínska (24 osoby), z Fulnecka (20 osob) a z Hlučínska (15 osob); 14 dalších osob bydlelo v různých obcích Moravy a Slezska, 5 v Německu, 2 v Polsku a ve 43 případech nebylo bydliště uvedeno. Podle místa narození převažovali rodáci z českých zemí (82 osob), jen 11 osob bylo rodem z ciziny (Polsko, Německo, Rakousko), avšak u více než poloviny osob (138) nebylo místo narození uvedeno.

Z hlediska věku výrazně převažovali lidé starší - nad 65 let 7 osob, ve věku 55-65 let 26 osob, 45-55 let 104 osoby, 35-45 let 69 osob, jen 16 osob bylo ve věku 25-35 let a do 25 let pouze 2 osoby. Nejmladším byl 23letý Emil Malek ze Skřečoně, nejstarším 72letý František Bienert z Děrného. Mezi oběťmi tábora bylo i 5 žen.

Zajímavé je porovnání údajů o přičině úmrtí. Úřední lékař dr. Josef Krist uvedl, že hlášení o úmrtí se každý den odvezdávala politickému oddělení ředitelství Národní bezpečnosti, ale jen počtem mrtvých, bez přičiny úmrtí. Šéf ostravské bezpečnosti kpt. Sedlář prý nařídil, že není třeba provádět ani identifikaci zemřelých, „že se mrtvoly prostě odklidí“. Tak byla ze hry vyloučena kriminalní policie. Když se pozůstali dožadovali vyplenění úmrtního listu, „byli jsme nuceni vlastně vykonstruovat přičinu smrti“. Proto nepřekvapí, že i v pozdějších úředních soupisech je jako příčina smrti uvedeno ve 224 případech „střelné zra- l- nění“, ve 2 je zapsáno strohé „zastřelen“, po 1 pří- l- padu je uvedeno „sebevražda“, „sebevražda obě- l- řením“ a „zemřel“, pouze ve 2 případech přičina smrti chybí. Je však svědecky doloženo, že v táborech se popravovalo hlavně oběšením, takže ta- ř- to dodatečná statistika je značně upravená. Bylo ř- jistě snadnější zdůvodnit zastřelení vězňů při s- vzpouře či při pokusu o útěk, než zdůvodňovat

mnoho desítek oběšenců, byť by je šlo vydávat za sebevrahý.

První mrtvý v táborech „Hanke“ byl zaznamenán 18. 5. 1945 (nepočítáme-li zřejmý omyl u H. Scholze, který měl zemřít už 1. 4. - má být patrně 1. 6. 1945). Porovnáním úmrtnosti za jednotlivé dny lze zjistit, kdy se v táborech konaly hromadné exekuce internovaných. Normální úmrtnost před začátkem běsnění i po něm totiž nebyla vyšší než 1-3 mrtvý za den, mnohdy však i řada dnů po sobě nezemřel vůbec nikdo. Vyšetřovací zpráva předpokládá asi 150 popravených, ve skutečnosti jich mohlo být asi 200. Vezmeme-li v úvahu pouze dny, kdy v táborech zemřely více než 4 osoby, zjistíme dny exekuci: 25. 5. - 6 osob, 26. 5. - 11 osob, 28. 5. - 18 osob, 29. 5. - 17 osob, 30. 5. - 28 osob, 1. 6. - 12 osob, 3. 6. - 14 osob, 4. 6. - 23 osoby, 7. 6. - 4 osoby, 8. 6. - 18 osob, 9. 6. - 26 osob a 12. 6. - neuvěřitelné 32 osoby. To byla poslední hromadná vražda, i na blahovolné nadřízené to bylo zřejmě příliš. Příští den byly porevoluční výpomocné stráže odvolány a vedení tábora převzal policejní praporčík Josef Petr s ostrahou řádných příslušníků SNB. Od této chvíle až do 30. 7. 1945 zemřelo v táborech podle vyšetřovací zprávy již jen 5 osob, ač šlo o úsek časově mnohem delší. Značně se ovšem zmenšil také početní stav internovaných.

„Popravy“

„Bojím se vypořádat,“ sdělil vyšetřovací komisi hned první vyslýchchaný svědek, horník Josef Mušálek z Ludgeřovic. Před válkou se hlásil jako Čech, ale po odtržení Hlučínska získal automaticky říšskou příslušnost a v roce 1943 vstoupil do SA, aby zachránil svůj rodny domek. „Když jsem odcházel z tábora, bylo mi na policejním ředitelství řečeno (v místnosti č. 57), že nesmím vypořádat, ani kdyby se mě ptal nejvyšší soudce v republice.“

Komisi dalo hodně práce, než se svědek zbral strach. „Jako člen pracovní čety odvážel jsem na vozíku mrtvoly na hřbitov. Nejprve po 3, po 4, později i po 10 i vícekrát za noc, a na konec až po 30... Popravovalo se v jedné místnosti, kde byla postavena dřevěná šibenice. Na ní visely provazy a popravovaní si museli stoupout na bednu, načež dostali smyčku na krk a byly ještě vystýchané... Popravovalo se vždy tak k 11.00 hod. Osoby k popravě vybíral Glos, a to tak, že namlouval internovaným, že se mohou hlásit do práce venku, že se tam nají a budou se mít líp. Pak přihlášené postavil do řady a po šesti odváděl do místnosti, v níž byli popravováni. Jak bylo 10 mrtvých, museli jsme je naložit na vozík a odvézt na hřbitov nebo do krematoria.“

Podle vyšetřovací zprávy popravoval vězně nejčastěji jejich spolužáci Heinrich Glos, svým založením zřejmě sadista. „Osoby, které jsem popravoval, jsem skoro všechny osobně znal,“ vypověděl do protokolu. Pocházel z Opavy z českých rodičů, ale už před válkou se hlásil k národnosti německé. Byl zaměstnán jako masér ve Vítkovických železárnách. Přišel do tábora „Hanke“ kolem 26. května a s jeho příchodem tu začaly i hromadné exekuce. Popravoval sám nebo se spolužáci Oskarem Millikem. Někdy také nutili internované, aby popravovali vzájemně jeden druhého.

Pokračování na str. V

(Pokračování ze str. I)

Při většině poprav velitel tábora Martínek vysílal internované a nutil je k přiznání deliktů, které si vymyslel. V této „dozvánce“, podepisovaných zřejmě už předem, se uváděly jen obecné formulace viny, jak je nadiktoval Martínek, např. „zastřelil jsem 10 ruských vojáků“. Také Martínek byl zřejmě sadista a deviant, neboť ve dvou prokázaných případech nutil před popravou internované ke skupinovým souložím s německými ženami, jež byly po zručných orgiích společně s muži oběšeny.

„Z důvodu mravních a lidských tento hrůzostrašný akt vynechávám,“ napsal Ota Hora a já s ním po přečtení protokolu zcela souhlasím. Martínkovi bylo svědecky doloženo několik znásilnění, což se týkalo i jeho nadřízeného VI. Kusze, který do tábora často docházel.

Při výslechách se užívalo mučení, zvláště lámaní prstů, rukou a žeber. Mrtvolám pak vytrhával Glos z příkazu Martinka zlaté zuby a můstky, někdy už zaživa. Poprav se účastnili také Jurášek, Pieczka a členové taborové stráže, kteří si na tu podívanou někdy zvali i své známé.

Asi 10. června navrhl člen taborového vedení Jurášek, aby vězně popravovali elektrickým proudem. Glos o tom vypověděl: „Sehnali jsme jednoho vězně - elektrikáře a drát, který jsme zapustili do elektrického světla a zkoušeli to na jednom SS-mannovi. Místo na zemi jsem polil vodou, popravovaný se vysvlekli do naha a lehl si na zem. Drát jsem mu přidržel na hlavě za ušima. Kůže se mu počala škvařit, avšak smrt to nezpůsobilo. Když přišel k sobě, byl pověšen.“ Podle vyšetřovací zprávy byl obětí pokusu Lothar Orel. Když strážní zjistili, že se poprava nezdařila, přikládali mu konce drátu na další části těla. Když ani to nepomohlo, nařídil Martínek Glosovi, aby Orla ubil kladivem.

Svédek Mušálek vypověděl, že viděl hromadnou popravu invalidů bez rukou či nohou. Nechali je 10 minut viset na šibenici, aby se vyzkoušelo, zda to stačí k usmrcení. „Některí však po sundání za nějakou dobu začali znova dýchat a tak je Glos utloukal ranami kladivem do spánku. Potom se popravovaní nechávali viset již 15 minut. Nějaké úřední konstatování smrti tam neexistovalo.“

Správce tábora Martínek při výslechu rezolutně prohlásil, že „v tábore nebyla provedena ani jediná poprava oběšením nebo zastřelením nebo jiným způsobem“. Neexistovala žádná šibenice. Elektrické zařízení si zavedl Glos jen proto, že chtěl vězňům poskytovat elektrické masáže. V tábore sice umíralo až 10 lidí denně, ale výhradně následkem útrap a zranění, jež utrpěli už před příchodem do tábora.

Pokud byl někdo oběšen, mělo to jiný důvod: „Přes největší naši opatrnost si internovaní opatřili provazy a sami se věšeli.“ O „nějakých popravách“ zhola nic nevěděl a nikdy neslyšel ani Martínkův nadřízený Kusz. Naprostě všichni ostatní vyslýchání přislušníci taborové stráže však potvrdili, že se poprav účastnili, stejně jako zbývající dva členové taborového vedení. Jurášek prohlásil: „Střídal jsem se při nich

Peklo v centru

všichni,“ a tvrdil, že to ani nepokládal za nic divného, neboť „se tak dělo pod tlakem veřejného mínění.“

Fingovaná vzpoura

V úterý 5. června 1945 se nic netušící čtenáři Nové svobody dočetli, že se o den dříve dopustili Němců z tábora „Hanek“ zločinu vzpoury: „... přepadli stráž zeleznnými tyčemi a cihlami, které odbourali ze zazděného okna, kterým po činu chtěli upchnouti. Stráže přivolaly pomoc a vyzvaly vzbouřence, aby se vzdali. Němcii se však vrhli na hlídky a několik členů poranili, takže stráž použila střelné zbraně a 72 Němců bylo při tom usmrcto.“ Článek byl zakončen zvoláním: „Bezmezná držost Němců musí být konečně zkrocena!“

Průběh vzpoury popsal před vyšetřovací komisí shodně s uvedenou zprávou pouze správce tábora Martínek, který ji zřejmě zformuloval. Byl to právě on, kdo incident vyvolal a kdo z automatu postřílel většinu vězňů. Jen pracovníci Bez-

skutečnost byla zcela jiná. Vězeň Glos vypověděl: „Jednou večer přišel za mnou Martínek pravil mi, že ztráta zaranžujeme v tábore vzpouru. Ze přesně v 9 hod. vejdou do kobky a budu přítomné vězně vyzývat, aby se vzbouřili. Pak abych za volal, že on otevře dveře a mně se nic nestane.“ Postupoval jsem přesně podle dohody. V 9 hod. jsme přišli ke kobce. Martínek zůstal venku, já jsem šel dovnitř a začal jsem vyzývat vězně, ab si to už nenechali libit, že už se to nedá vydržet není co jít, není možno dýchat.“

Nato jsem zelezem, které jsem si přinesl s sebou, vypáčil dvě cihly u okna a začal jsem jim bušit do dveří a volat o pomoc. Hned se otevřely dveře v nich stál Martínek s automatem, zavolal - ručku vzhůru - a začal do vězňů pálit. Já jsem skočil za dveře a ve vhodném okamžiku jsem vyběhl ven.“

Vězeň Mušálek byl jedním ze čtyř vězňů, kteří masakr v cele 6 přežili. Při výslechu uvedl, že hodně vězňů nebylo hned mrtvých, takže ti, co přežili, je museli utloukat těmi dvěma cihlami. „Já jsem musel ubít cihlou dva lidí. Martínek mne k tomu donutil s napřaženou pistolí.“ Když před posledním dorazil doktor Krist, dokonal už poslední z postřílených. H. Glos k tomu dodal: „Ještě pře jejich odvezéním na hřbitov nařídil mi Martínek, abych vytáhl všem mrtvým zlato z úst. Pomáhal mi dva mladí strážní, z nichž jeden odebíral zlato a druhý svítil mrtvolám do úst. Práce to byla těžká, neboť mrtvoly byly již studené.“

Deset dnů poté byl Martínek zadržen a při prohlídce se v jeho bytě u manželky v Hrušově našly v nočním stolku zlaté zuby.

Tvrď, že je zabavil Glosovi a doma je měl pouze proto, že je chtěl odevzdat na ředitelství Bezpečnosti.

Český „zrádce“

Nová svoboda 6. června 1945 doplnila vylíhanou verzi o vzpourě dalšími smýšlenkami: „Jak se dovídáme, byla tato vzpoura organizována za pomoc lidí zvenku, mezi nimiž byl i Čech. Hlavními iniciátory vzpoury byli Němci J. Bartoň a Vysloužil, jakož i jejich český pomocník František Šedivý. Tento vyvrhel ostravského lidi, který byl správcem uvedené firmy, věří se do důvěry stráží a umožňoval písemný styk internovaných s jejich známými a příbuznými. Rovněž jim opatřil železné tyče, kterými přepadli své stráže.“ Zrádce Šedivý se při vzpourě dočkal spravedlivé odplaty. „Zemský velitel Národní stráže Sedlář upozorňuje na to, že nepodřídlí se Němcii stávajícímu pořádku, bude proti nim postupováno bezohledně a jakýkoliv pokus o vzpouru potlačí ještě ostřejšími prostředky.“

K žádnému pokusu nikdy nedošlo. Taborový mocipání, přesvědčení teď ještě víc o své na prosté nedotknutelnosti, začali hned druhý den

Výpis z matriky zemřelých

kolkou prostro pro účely: 901411
C. j.: 10.279 Svazek: XIX Strana: 279

Místo smrti	Královská Ostrava
Ulice, číslo domu	tábor Hanek
Rok, měsíc a den smrti	12. června 1945
Jméno a stav zemřelého	Stojer Rudolf, ženatý, úředník ve Svinově
Věk	Narozen 31.XII.1897
Příčina smrti	ne známa

Rimskokatol. farní úřad v Mor. Ostravě dne 19. 3. 1945

Výpis z matriky zemřelých, který vdova po Rudolfovi Stojerovi dostala v roce 1947.

pečnosti se ovšem směli dovděčit, že mrtvých tenkrát nebylo 72, ale pouze 21. Lež určená pro veřejnost měla patrně zdůvodnit desítky už dříve provedených exekucí. Je přiznácné, že ostravská veřejnost se nikdy nedověděla pravdu o tomto incidentu a dodnes ji nezná. Také již zmínovaný exilový politik Ota Hora uvěřil verzi o vzpourě.

Ostravy

o- po otisku tohoto článku novou, ještě děsivější
a sérií poprav. Vražednému běsnění padlo za oběť
u- během pouhých čtyř dnů celkem 80 dalších věz-
n- ů.

a Všechny údaje článku v Nové svobodě byly vy-
e Ihané. Vězeň Vysloužil neexistoval, vězeň Bartoň
d se zřejmě správně jmenoval Jaroslav Bartoš a byl
já jednou z obětí oné „vzpoury“. Údajný český zrád-
oy ce se jmenoval František Sedina a proka-
zatelně zahynul už o de-

případně Němkách v tábore internovaných, krádeže zlatých zubů a jiných předmětů a svršků po Němcích a krádež majetku Anežky Šedinové, a dále opomenutí překazit zločin spáchany na Čechu Šedinovi". Navrhla proto vůči Kuszovi, Glosovi, Martíkoví, Pieczkovi a Juráškovi, příp. dalším, zavést trestní řízení.

Zdá se to málo? Čekáte spravedlnost za ty dvě stovky vražd? Už doktor Kroček ve své zprávě zmíněně v úvodu našeho článku kritizoval skutečnost, že Kusz, Martínek a Jurášek, zatčení v červnu 1945, byli rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě propuštěni na svobodu. Uváděl: „Tento postup pokládám za nesprávný nejen proto, že nebylo učiněno zadost spravedlnosti, ale i proto, že státní zájmy trpí tímto způsobem zjevnou škodou.“

Parlamentní komise byla totíž hned při svém příjezdu do Ostravy uvědoměna, že trestní řízení vůči uvedeným osobám navrhlo státní zařízení zastavit pro nedostatek důkazů.

Ministerstvo vnitra dalo pak
oblastní

Výstraha Němcům: Každý pokus o vzpouru bude bezohledně potlačen!

72 Němců zastřeleno při pokusu o vzpouru

Z velení Národní stráže bylo nám oznámeno, že v internačním táboře pro Němce, který se nachází ve skladisti bývalé zasloužitelské firmy Hanke na Nádražní třídě došlo včera ráno ke vzpourě internovaných.

Ke výpravě došlo následujícím způsobem: Z jedné čtyři byly odváděny víceň do cípy druhé. Totoho okamžiku využili interiérní strážci, kteří už všechny cípy odbourali ze zadního okna, kterým po cípu chtěli vprchnout. Strážci přivítaly pomoc a vyzvaly vzbouřence, aby se vzdali. Němci se však vrhli na hladký a několikrát poněkud také strážci použitý sítový zbaraně a 72 Němců bylo při tom usmrčeno.

Nová svoboda 5. a 6. června 1945

dříve, 25. května 1945. Patrně ho zastřelil velitel
táboru Martinek, který se tím sám chlubil. Zatkli
Šedínu už 20. května a celý týden chodil k němu
do bytu v prostoru tábora, kde znásilňoval jeho
manželku a rozkrádal jeho majetek, včetně po-
travín a peněz.

Vyšetřovatelé vyslovili podezření, že Šedina byl odstraněn proto, že „věděl o nepřistojnostech, které se v táborech dělý“. Skutečně také zprostředkovával písemný styk vězňů s rodinami, což pro tábory vedení znamenalo vážný nebezpečí. Není vůbec vyloučeno, že onu krvavou „vzpouru“ zorganizoval Martínek právě proto, aby nějak zdůvodnil Šedinovu smrt. Na rozdíl od desítek zabitych Němců, jejichž smrt stačilo ohlásit počtem zemřelých za příslušný den, měla smrt Čecha, který navíc nebyl kolaborantem, vyšetřit kriminální policie. Proto z něj udělal iniciátora vzpoury a při výsleších tvrdoslojně opakoval, že Šedina byl zastřelen při vzpourě. Nepomyslel na to, že úmrtí ní list a doklad o pohřbu jej usvědčí ze lži.

Svázané ruce

D- Vyšetřovací komise parlamentu zakončila svůj
J- výjezd do Ostravy 5. listopadu 1947 podpisem
ví protokolu. Uvedla v něm, že „dospěla k přesvědčení, že ve zjištěném jednání je možno spatřovat zločiny, a to jednak násilná smrt Češka Sediny i násilné smrťstvo na Češce Aněžce Sedinové a

Kriminální ústředně v Ostravě pokyn, „aby tento případ s ohledem na zák. č. 115 z roku 1946 nebyl vyšetřován“. Šlo o známý zákon z 8. května 1946, jenž umožňoval beztrestnost jinak trestného jednání, pokud k němu došlo de 28. října 1945 a pokud je šlo pokládat za jednání směrující „ke spravedlivé odplatě za činy okupantů nebo jejich pomahačů“. Toto hledisko bylo uplatněno i v případě akterů našeho příběhu.

Ač tedy parlamentní komise prokázala, že např. Martínek byl masový vrah, měla oním zákonem svázané ruce. Zjištěná fakta na členy komise silně zapůsobila. Důvěrná zpráva Bezpečnosti o jednání komise například uvádí, že i poslanec KSČ dr. Kokeš, který před zahájením vyšetřování tvrdil, že „jde o akci domácí a mezinárodní reakce proti těm osobám, které se zúčastnily revoluce“, zcela změnil po výslechu svědků svůj názor. Požadoval pak potrestání „parazitů revoluce“ se vší přísností a ihned zařídil u krajského vedení KSČ v Ostravě, aby Kusz, Pieczka a Jurášek byli vyloučeni ze strany.

Vyšetřovací spis byl označen za tajný, že stanic SNB v Ostravě byly všechny kompromitujeći materiály staženy do oblastní úřadovny StB, aby se „nedostaly do nepovolaných rukou“. Uplynulo více než půl století, než jsme se o událostech v těchto Hanke“ konečně doveděli pravdu.

Udaje za jménem uvádějí datum narození, bydlisko
a datum úmrtí, pokud byly zjištěny. Jména uvádíme v
původní počeštěné transkripci podle spisu.

1. Augustinek Adolf, 14. 6. 1907, Ostrava-M. Hory, 9. 6. 1945
2. Aue Emil, 26. 4. 1900, Bohumín, 29. 5. 1945
3. Bahner František, 14. 4. 1893, Ostrava 1, 1. 6. 1945
4. Bahner Leopold, 2. 6. 1894, Butovice, 12. 6. 1945
5. Bartoš Jaroslav, 15. 5. 1911, Ostrava, 4. 6. 1945
6. Barwig Otto, 27. 6. 1908, Klankendorf, 9. 6. 1945
7. Batke Willibald, 5. 7. 1904, - , 28. 5. 1945
8. Bayer Jan, 18. 11. 1897, Pudlov, 12. 6. 1945
9. Bayer Pavel, 15. 11. 1913, Ostrava-M. Hory, 9. 6. 1945
10. Beilner Herbert, 17. 3. 1920, Ostrava-Vítkovice, 9. 6. 1945
11. Berger Bert, 24. 7. 1895, Ostrava, 4. 6. 1945
12. Berger Gustav, 6. 8. 1895, Butovice, 12. 6. 1945
13. Berger Štěpán, 10. 7. 1890, Butovice, -
14. Bernatik Alois, 25. 5. 1892, Bohumín, 4. 6. 1945
15. Bienert František, 26. 9. 1873, Děrné, 9. 6. 1945
16. Biner Osvald, -, 30. 5. 1945
17. Bittner Josef, 4. 4. 1897, Ostrava-Přívoz, 30. 5. 1945
18. Blasch Leopold, 11. 9. 1910, Ostrava-N. Ves, 17. 6. 1945
19. Brachaček Jan, 25. 1. 1879, - , 25. 5. 1945
20. Bratkorb Richard, 17. 11. 1899, Aich-Assach, 30. 5. 1945
21. Breiter Leopold, 28. 7. 1897, Vratimov, 25. 5. 1945
22. Brosmann Josef, 1. 10. 1900, Veselí u Opavy, 28. 5. 1945
23. Brus Rudolf, 16. 10. 1893, Ostrava-Hrabůvka, 4. 6. 1945
24. Buček Čeněk, 14. 3. 1897, - , 25. 5. 1945
25. Bukan Josef, -, 30. 5. 1945
26. Cecháček Jindřich, 22. 6. 1892, Ostrava, 12. 6. 1945
27. Černík Jan, 2. 4. 1910, Hošťálkovice, 29. 5. 1945
28. Dedeck Teofil, 1. 1. 1896, - , 30. 5. 1945
29. Diener Osvald, 21. 7. 1903, - , 30. 5. 1945
30. Dindorf Jindřich, 10. 4. 1899, Ostrava, 9. 6. 1945
31. Dluhoš Josef, 18. 8. 1898, Slezská Ostrava, 25. 5. 1945
32. Drziga Adolf, 22. 12. 1895, Horní Lhotka, 8. 6. 1945
33. Duša Gustav, 2. 8. 1905, Ostrava, 4. 6. 1945
34. Englisch Jindřich, 4. 3. 1895, Nový Bohumín, 28. 5. 1945
35. Faber Pavel, 29. 6. 1892, - , 26. 5. 1945
36. Ferfetzky Robert, 27. 7. 1898, Ostrava-Zábřeh, 5. 6. 1945
37. Fifka Cinesius, 10. 12. 1877, Slezská Ostrava, 9. 6. 1945
38. Firla Leo, 25. 9. 1899, Ostrava-M. Hory, -
39. Fischmann František, 16. 1. 1888, Bohumín, 8. 6. 1945
40. Fitzek Jindřich, 23. 5. 1898, Ostrava-Přívoz, 4. 6. 1945
41. Folta Karel, 31. 3. 1907, Ostrava, 19. 5. 1945
42. Franek Josef, 30. 3. 1900, Ostrava-Vítkovice, 19. 5. 1945
43. Franke František, 9. 8. 1897, Pudlov, 7. 6. 1945
44. Fučík Karel, 15. 3. 1915, Odry, 28. 5. 1945
45. Fulčník Bedřich, 29. 12. 1898, Bohumín, 29. 5. 1945
46. Georg Jan, 11. 5. 1885, Ostrava-Přívoz, 18. 5. 1945
47. Glaser Otto, 4. 11. 1900, - , 30. 6. 1945

Seznam obětí tábora „Hanke“ v Ostravě

48. Glatner Rudolf, 4. 7. 1890, Pudlov, 8. 6. 1945
49. Glatzel Evžen, 10. 12. 1911, Ostrava-M. Hory, 1. 6. 1945
50. Gold František, 4. 1. 1906, Ostrava-Zábřeh, 8. 6. 1945
51. Grygarová Augustina, 3. 7. 1892, Ostrava-Hrušov, 2. 7. 1945
52. Hájek Jan, 23. 10. 1904, - , 4. 6. 1945
53. Haltov Karel, 27. 12. 1896, Ostrava, 1. 6. 1945
54. Haltov Rudolf, 28. 11. 1894, Ostrava-Hrušov, 1. 6. 1945
55. Hampel Josef, 22. 2. 1913, - , 3. 6. 1945
56. Hanke Albert, 27. 10. 1896, Ostrava-Hrušov, 8. 6. 1945
57. Hanyš Karel, 10. 11. 1890, Langersdorf, 8. 6. 1945
58. Hanzlík František, 28. 9. 1900, Koberice, 12. 6. 1945
59. Harzig Emil, 19. 5. 1899, Dobešov, 30. 5. 1945
60. Heidenau Gustav, 19. 6. 1889, Ostrava, 12. 6. 1945
61. Heiner Osvald, -, 30. 5. 1945
62. Heinz Vilém, 10. 3. 1908, Ostrava-Přívoz, 1. 6. 1945
63. Herlán Felix, 30. 5. 1901, - , 2. 6. 1945
64. Hübler Alois, 19. 6. 1895, Ostrava-Vítkovice, 12. 6. 1945
65. Hilscher Rudolf, 10. 4. 1896, Stríkou u Loden, 26. 5. 1945
66. Hilscherová Johanna, - , Fulnek, 28. 5. 1945
67. Hučnuk Albert, 18. 10. 1901, Ludgeřovice, 12. 6. 1945
68. Hofmann Karel, -, 30. 5. 1945
69. Holzberger Josef, 17. 1. 1889, Děhylov, 8. 6. 1945
70. Hotovy František, 3. 12. 1889, Ostrava-Vítkovice, 9. 6. 1945
71. Hotovy Pavel, 9. 1. 1895, Ráj u Fryštátu, 7. 6. 1945
72. Hummer Gustav, 2. 8. 1881, Ostrava-Zábřeh, 26. 5. 1945
73. Hünnér Jan, 29. 4. 1904, Slezská Ostrava, 30. 5. 1945
74. Hünnér Karel, 28. 5. 1897, - , 4. 6. 1945
75. Charvát František, 11. 1. 1902, Ostrava-Přívoz, 3. 6. 1945
76. Jeller (dříve Jelito), 31. 8. 1889, Ostrava-Muglinov, 1. 6. 1945
77. Kaloušek Vilém, 29. 3. 1894, Jesenice u Vsetína, 23. 5. 1945
78. Kania Rudolf, 30. 11. 1887, Petřvald, 12. 6. 1945
79. Kargl Ludvík, 20. 4. 1909, Svinov, 29. 5. 1945
80. Kleczek Ladislav, 15. 4. 1902, Ostrava-Přívoz, 3. 6. 1945
81. Knabe Hugo, 7. 9. 1895, Butovice, 12. 6. 1945
82. Knap Bedřich, 26. 6. 1910, - , 30. 5. 1945
83. Knop Čeněk, 28. 1. 1891, - , 30. 5. 1894
84. Kober Rudolf, 10. 4. 1890, Ostrava, 3. 6. 1945
85. Köhler Josef, 27. 10. 1895, Ostrava, 12. 6. 1945
86. Koller František, 17. 1. 1900, Pudlov, 29. 5. 1945
87. Konečný Alois, 18. 5. 1887, Ostrava-Vítkovice, 8. 6. 1945
88. Kopitz August, 30. 11. 1889, - , 29. 5. 1945
89. Koremba Tomáš, 7. 1. 1889, Ostrava-Michálkovice, 30. 5. 1945
90. Körner Pavel, 18. 2. 1881, Ostrava, 9. 6. 1945
91. Kostřiva Max, 13. 10. 1908, Świdlochowice, 30. 5. 1945
92. Kotáš František, 6. 2. 1891, - , 30. 5. 1945
93. Kreisel Rudolf, 25. 6. 1892, Ostrava, 12. 6. 1945
94. Kreisel Vilém, 28. 4. 1898, - , 25. 5. 1945
95. Kreutz Ferdinand, 20. 8. 1901, Ostrava, 12. 6. 1945
96. Kirschke František, 2. 12. 1905, Odry, 30. 5. 1945
97. Kučera Bohumil, 14. 7. 1897, Ostrava, 1. 6. 1945
98. Kuchejda František, 8. 9. 1904, - , 4. 6. 1945
99. Kujava Oskar, 2. 11. 1883, Ostrava, 12. 6. 1945
100. Kunze Karel, 25. 9. 1909, Ostrava-Přívoz, 26. 5. 1945
101. Kupka Max, 5. 10. 1887, Slezská Ostrava, 4. 6. 1945
102. Kutschera Leo, 15. 2. 1903, Fulnek, 12. 6. 1945
103. Lacker Kundt, 15. 1. 1909, Ostrava, 12. 6. 1945
104. Latka Karel, 3. 1. 1897, Ostrava-Vítkovice, 7. 6. 1945
105. Lazar Emil, 28. 9. 1896, Koblov, 9. 6. 1945
106. Lička Vilém, 7. 3. 1906, - , 4. 6. 1945
107. Lichtblau Čeněk, 6. 11. 1892, Petřvald, 30. 5. 1945
108. Lipsky František, 21. 5. 1905, Ostrava-Přívoz, 1. 6. 1945
109. Litschka Arnošt, 12. 7. 1892, Ostrava-Vítkovice, 23. 5. 1945
110. Lobgesang Rudolf, 27. 12. 1902, - , 28. 5. 1945
111. Löbler Otto, 2. 3. 1898, - , 29. 5. 1945
112. Lohr Antonín, 15. 8. 1893, - , 9. 6. 1945
113. Magera Alois, 28. 11. 1893, Ludgeřovice, 28. 5. 1945
114. Macháček Vinzenz, 29. 2. 1884, Ostrava, 9. 6. 1945
115. Mainx Josef, 27. 8. 1900, Ostrava, 4. 6. 1945
116. Makovičová Adéla, 9. 5. 1887, Ostrava-Přívoz, 31. 5. 1945
117. Malek Emil, 4. 4. 1922, Skřecov, 1. 6. 1945
118. Mark Jan, 6. 3. 1897, Ostrava, 30. 5. 1945
119. Mark Josef, 25. 11. 1896, Butovice, 12. 6. 1945
120. Matuschek Rudolf, 11. 4. 1876, Chabičov, 3. 6. 1945
121. Mayer Ludvík, 29. 8. 1908, Bohumín, 28. 5. 1945
122. Mayer Pavel, 15. 11. 1913, Ostrava-M. Hory, 6. 6. 1945
123. Mayerhofer Teodor, 24. 6. 1894, Pudlov, 7. 6. 1945
124. Mendel Karel, 14. 12. 1894, Odry, 28. 5. 1945
125. Michal Bedřich, -, 30. 5. 1945
126. Michal František, 3. 11. 1908, Ostrava, 3. 6. 1945
127. Mikolajek Rheinhard, 20. 12. 1896, Ludgeřovice, 26. 5. 1945
128. Mikulenka Jindřich, 2. 7. 1889, Ostrava, 30. 7. 1945
129. Mohelnicky Arnošt, 29. 3. 1895, Slezská Ostrava, 4. 6. 1945
130. Mrázek Ferdinand, 24. 1. 1900, Koblov, 30. 5. 1945
131. Mružek Ferdinand, 24. 9. 1900, - , 30. 5. 1945
132. Mündšberg (Mušálek) Jan, 20. 8. 1894, Petřkovice, 30. 5. 1945
133. Münster Alois, 24. 12. 1889, Nová Hora, 12. 6. 1945
134. Muron Josef, 3. 3. 1896, Lískovec, 6. 6. 1945
135. Muška Vilém, 13. 1. 1893, Ostrava-Vítkovice, 9. 6. 1945
136. Nitsch Gustav, 11. 10. 1897, Pudlov, 12. 6. 1945
137. Ogiglo Jan, 24. 5. 1892, - , 26. 5. 1945
138. Olbrich Josef, 4. 2. 1896, Jakubčovice, 9. 6. 1945
139. Ondrášek Jiří, 1. 12. 1913, - , 16. 5. 1945
140. Opletal Emil, 21. 2. 1889, Ostrava-Vítkovice, 3. 6. 1945
141. Orel Lothar, 14. 1. 1912, Ostrava, 8. 6. 1945
142. Paloncy Irena, 15. 3. 1906, - , 24. 5. 1945
143. Partsch Erwin, 23. 6. 1899, - , 29. 5. 1945
144. Pasker Rudolf, - , Ostrava, 28. 5. 1945
145. Pavlek Josef, 28. 2. 1902, - , 30. 5. 1945
146. Pawelka Alfred, 15. 8. 1902, Stachovice, 23. 5. 1945
147. Pawelka Josef, 28. 2. 1902, - , 30. 5. 1945
148. Pertilek Mikuláš, 29. 9. 1903, Ostrava-Hrušov, 8. 6. 1945
149. Peschke Jan, 12. 8. 1886, Nový Bohumín, 28. 5. 1945
150. Petřek František, 19. 7. 1891, Fulnek, 9. 6. 1945
151. Pfeifer Josef, 26. 11. 1897, - , 29. 5. 1945
152. Pchalek Jindřich, 5. 12. 1889, Petřkovice, 12. 6. 1945
153. Pilarek Michal, 26. 9. 1895, Koblov, 12. 6. 1945
154. Pilisch Bedřich, 14. 12. 1900, Sosnov, 29. 5. 1945
155. Pindor Rudolf, 14. 4. 1898, Slezská Ostrava, 12. 6. 1945
156. Pitsch Karel, 20. 11. 1899, Ostrava-Vítkovice, 29. 5. 1945
157. Pláček František, 4. 8. 1907, Nový Bohumín, 30. 5. 1945
158. Prašivka Antonín, 9. 9. 1897, Ostrava, 9. 6. 1945
159. Raida Emil, 20. 7. 1890, Ostrava, 12. 6. 1945
160. Reck Rudolf, 20. 1. 1890, Ostrava-Hrušov, 8. 6. 1945
161. Richter Emil, 24. 3. 1895, Ostrava, 4. 6. 1945
162. Richter Jan, 14. 12. 1890, Ostrava, 9. 6. 1945
163. Rittig Karel, 6. 4. 1907, - , 4. 6. 1945
164. Röhn František, 12. 4. 1903, - , 26. 5. 1945
165. Romanowitz Emil, 15. 8. 1901, Ostrava, 4. 6. 1945
166. Roscher Štěpán, 18. 11. 1901, Butovice, 12. 6. 1945
167. Samek Rudolf, 3. 4. 1909, Ostrava-Přívoz, 8. 6. 1945
168. Seibert (Seifert) Adolf, 26. 1. 1901, - , 4. 6. 1945
169. Seibert František, 24. 4. 1907, - , 4. 6. 1945
170. Senft Gustav, 9. 5. 1887, Ostrava-Vítkovice, 28. 5. 1945
171. Schäffer Jan, 18. 5. 1897, Ostrava, 12. 6. 1945
172. Schenk Alois, 28. 9. 1901, - , 12. 6. 1945
173. Schimon Josef, 27. 2. 1915, Ostrava, 3. 6. 1945
174. Schindler Erwin (Edwin), 15. 10. 1896, Albrechtice, 28. 5. 1945
175. Schindler Hubert, 20. 8. 1898, Spielendorf, 29. 5. 1945
176. Schmidt Antonín, 28. 3. 1896, Ostrava, 3. 6. 1945
177. Schmidt Arnošt, 9. 4. 1892, Ostrava, 9. 6. 1945
178. Schmidt Ferdinand, 2. 5. 1914, Ostrava-Hrušov, 9. 6. 1945
179. Schmid August, 29. 3. 1896, - , 3. 6. 1945
180. Schober Rudolf, 13. 10. 1890, Ostrava-Vítkovice, 12. 6. 1945
181. Scholz Heřman, 16. 10. 1902, Ostrava-Kunčice, 1. 4. (6.) 1945
182. Scholz Karel, 14. 5. 1891, Ostrava, 29. 5. 1945
183. Scholz Vojtěch, 13. 9. 1893, Ostrava, 26. 5. 1945
184. Schönfeld Richard, 23. 1. 1878, Ostrava, 20. 5. 1945
185. Schroeber Bedřich, 16. 4. 1912, Langerich, 8. 6. 1945
186. Slavík Jan, 7. 11. 1891, Butovice, 12. 6. 1945
187. Směja Stanislav, 1. 5. 1899, - , 28. 5. 1945
188. Stalzer Oskar, 31. 7. 1906, Ostrava, 4. 6. 1945
189. Stangel Gustav, 18. 5. 1895, Albrechtice, 28. 5. 1945
190. Starček František, 29. 9. 1876, Ostrava, 9. 6. 1945
191. Stark Josef, 7. 5. 1886, Ostrava, 9. 6. 1945
192. Stefan Čeněk, 3. 8. 1898, Ostrava-Vítkovice, 4. 6. 1945
193. Stojer Rudolf, 31. 12. 1897, Svinov, 12. 6. 1945
194. Swieder Jan, 26. 8. 1892, Ostrava-Hulváky, 9. 6. 1945
195. Šebesta Josef, 12. 10. 1906, Mohelnice, 12. 6. 1945
196. Šedina František, 20. 9. 1903, Ostrava, 25. 5. 1945
197. Tannhäuser Josef, 26. 5. 1905, Nový Bohumín, 4. 6. 1945
198. Tegel Čeněk, 4. 1. 1900, Ostrava-Přívoz, 12. 6. 1945
199. Teichmann Alfred (Rudolf), 1. 5. 1898, - , 30. 5. 1945
200. Teichmann Jan, 20. 7. 1916, Bravantice, 9. 6. 1945
201. Thim Hugo, 31. 3. 1901, Ostrava, 29. 5. 1945
202. Thost Adolf, 23. 5. 1893, Ostrava-Hulváky, 2. 6. 1945
203. Tkáč František, 20. 4. 1891, Ostrava, 30. 5. 1945
204. Toman Antonín, 25. 10. 1906, - , 30. 5. 1945
205. Toman Josef, 7. 2. 1901, Ostrava-Hranečník, 26. 5. 1945
206. Überall Adolf, 9. 5. 1897, Butovice, 12. 6. 1945
207. Uhrl Rudolf, 13. 4. 1900, Bohumín, 3. 6. 1945
208. Urbanczyk Eduard, 22. 1. 1907, Ostrava, 8. 6. 1945
209. Večerek Josef, 5. 9. 1899, Šenov, 28. 5. 1945
210. Viktor Antonín, 7. 5. 1900, Ostrava-Hranečník, 4. 6. 1945
211. Vladáč Otto, 26. 12. 1903, Odry, 26. 5. 1945
212. Volný Leonard, 25. 12. 1899, Slezská Ostrava, 12. 6. 1945
213. Wanke František, 3. 12. 1888, Šilheřovice, 8. 6. 1945
214. Warczok Dominik, 4. 8. 1913, Německá Lutyně, 3. 6. 1945
215. Weidlich Alfred, 12. 12. 1890, Bohumín, 8. 6. 1945
216. Weisgärber Adolf, 13. 3. 1905, Mankovice, 9. 6. 1945
217. Weist Walter, 26. 9. 1906, Ostrava, 3. 6. 1945
218. Werner Jan, 11. 3. 1885, Ostrava, 9. 6. 1945
219. Willerth Jan, 12. 6. 1890, Ostrava-Vítkovice, 9. 6. 1945
220. Willimek Robert, 29. 8. 1897, - , 29. 5. 1945
221. Winkler Bohumil, 20. 7. 1897, Odry, 29. 5. 1945
222. Winkler Jan, 15. 4. 1891, Ostrava, 8. 6. 1945
223. Wisura Josef, 29. 4. 1903, Mankovice, 29. 5. 1945
224. Witke Viktor, 24. 12. 1894, Bohumín, 3. 6. 1945
225. Wojtowicz Jan, 20. 9. 1907, Bohumín, 1. 6. 1945
226. Wolanek Pavel, 19. 4. 1974, Ostrava, 24. 7. 1945
227. Wolf Emil, 29. 6. 1882, Ostrava-Vítkovice, 9. 6. 1945
228. Wranks Albert, 18. 12. 1894, Petřkovice, 1. 6. 1945
229. Zezulová Veronika, 27. 1. 1895, Ostrava-Přívoz, 1. 6. 1945
230. Zwirner Emil, 25. 5. 1890, Dobešov, 30. 5. 1945
231. Židek Robert, 16. 2. 1900, Ostrava-Vítkovice, 18. 5. 1945